

misleč da smo ljudje in ne dvonožci
kakor škarje klešče predsodkov
ni lahko odrezati izruvat se
prav tako ne dajo

spogledljiva ženska prekriva meso
s preluknjano ruto vonj po pečenki
je vedno slajši od prenajedenosti

postavljam vprašanja opijanjen
nasedam gosenicam saj jim ne
bo uspela svilena nit
preslišal sem noči padam na
kamen omagujem nočem da bi
kdo skušal odrešiti zanko

ponesrečen s postransko zgrešenostjo

vse to pa zdaleč ne zadošča
da bi se plazil po zemlji kakor
glista z edino prednostjo da
me lahko razsekate na delčke

SPOMIN

Franci Černigoj

Reka mrmra,
škorci žvižgajo,
topoli sanjajo.

Prijetni hlad avgusta
pod veliko okroglo luno.
Proti vodi škriplje pesek.
Prihajava k mojemu kipu
sedanjosti.
Ržene bilke-lasje,
mehki in igrivi;
smehlajoče ustne
z mesečevimi zobmi;
prepleteni prsti —
veje gabra in jelše.
Reka.
Lačne ribe prebijajo gladino,
voda s kratkimi sunki
umiva že tisočkrat oprane skale.

Čudovite ustnice,
slastni požirki;
prerivajoči prsti

drgetajo v rži.

Skozi njene oči
zagledam svoj kip —
sključen in sam.
Vztrepetam;
v objemu zrak.

Sključen in sam
med bregom in reko.

VODNJAK

Franci Černigoj

Ko se bodo moje lužice in mlake
zlile v trden kamnit vodnjak
in bo dobrohotna roka od zgoraj
zlila vanj stekleničko klora,
bom neutrudno vlačil
vedro za vedrom
umetno očiščene kristalne vode
in gnojil z njo bližnje zeljnike
do brezkončnosti dna.
Takrat bo lepo
in tudi jaz se bom imenitno počutil

NOČ

Marko Gorjanc

I.

Tiho,
s sijočimi nogami zvezd,
je poteptala
truplo dneva.

Z vsemi svojimi
izmišljenimi ljubimci,
se je zažrla
v staro človeško lobanjo.